

Maandagochtend. Een nieuwe verrassing wacht ons. Het linker schoolbord blijft dichtgeklapt totdat we allemaal zitten en de meester de deur van het klaslokaal achter zich gesloten heeft. Al minstens vijftientwintig jaar maakt hij hetzelfde gebaar: hij pakt het bord, doet een stap opzij en klapt het open. In keurig geschreven letters staat daar een nieuwe psalm of gezang. Uit de bureaula pakt hij zijn blokhut, laat de begintoon horen en begint te zingen. Wij neurien mee. Wij... dat weet ik niet. Ik neuriede mee. En ik las: "Hij neigt zijn oor", schitterend. "t Hijgend hert der jacht ontkomen", prachtig. "Leer mij naar Uw wil te leven, neig mijn hart en voeg saam", goddelijk. Geen idee wat het betekende en daarom kon mijn fantasie vrijuit gaan. Zou een hert echt kunnen hingen? Hoe ziet dat eruit? En wat is een oor dat niigt? Hoe niigt het hart? "Men loov Hem vroeg en spa." Een spa is toch een schop? We mochten de melodie meezingen. De mysterieuze woorden op de lage tonen daalden tot in mijn binnenste, de hoge noten reikten tot aan de hemel - ik werd alles tegelijk: diepbedroefd en zielsgelukkig. Met een voller gevoel had ik de week nooit kunnen beginnen.

Op sommige momenten leek het of de magie groter kon zijn dan ik kon behappen. Pasen was zo'n moment. Waar de lucht zinderde van nieuw leven en het leek alsof de weg naar school een tapijt van kleur en geur voor me had uitgerold, las ik op het schoolbord over een doornenkroon op een hoofd vol bloed en wonden. Ik voelde de doorren door mijn vel prikken, het bloed langs het gezicht stromen. Arme man. De meester neuriede, wij zongen. Een wonder geschiedde, uit de treurnis klonken hoge tonen. Ik zong ze luidkeels, alsof ik ontsnapte aan mezelf. En ik voelde, ondanks dat ik daar geen woorden aan wist te geven: ook al is er pijn en ellende, ik kom er bovenuit. En daarna speelde ik gewoon weer buiten en duwde de jongens omver wanneer ze irritant tegen me deden. Bach. Wanneer het Kerst is, of Pasen, en ik als amateur mag meezingen met zijn grote werken, klipt het schoolbord open, en weet ik me verbonden met mijn eigen jeugd en de grote geschiedenis van het leven. Dankbaar ben ik dat ik er zo jong mee in aanraking ben gekomen. Juist het niet begripen van woorden en klanken heeft mij vertrouwd gemaakt met de grote emoties. Bach. Je kunt er niet vroeg genoeg mee beginnen. Ik pleit er al mijn hele leven voor: laat hem horen op de cliche. Een kind weet nog van niets. Het vult zijn leven met wat wij aanbieden. Doe het alsjeblieft met schoonheid en grootsheid. Feilen wat het teweeg brengt zal je niet lukken. Maar ik ben ervan overtuigd dat het veel geeft: Liefde.

Anke Kranendonk is auteur, schrijfcoach, voorlezer & performer; ze heeft ruim 100 boeken geschreven, vooral voor kinderen. Voor volwassenen schreef ze onder andere de novelle Weihnachtsoratorium.

BACH VOOR BABY'S

